День повіки розплющає й отвирає сонне сонця око.
Руки кладемо на вітер запашний й віддихаємо глибоко.

Наші поринуть долоні в зимну, чисту, кришталеву воду.
Надлетить із поля легіт легко й звіє мряку з-понад броду.

Мов пташня, розгублені хмарки лопочуть крилами над лісом.
Прядемо серцями просту, тиху радість з сонячних повісом.

Віддамо без болю давню тугу й сум воді, лісам і полю
і понесемо в роздалля над собою неба парасолю.